

Voor alle *Vijftig tinten*-lezers

BELLE LOGAN

Verdiept in jou

Eerst waren boeken haar enige passie...

ROMAN

BELLE LOGAN

Verdiept in jou

1

Regina Finch bleef staan op de hoek van Fifth Avenue en 42nd Street. Er werd links en rechts tegen haar aan geduwd door gehaaste mensen; als kolkende golven die stuksloegen op de rotsen. Na een maand in New York City was ze nog altijd niet gewend aan het spitsuur.

Ze liet zich niet afleiden door al die mensen. Ze had haar droombaan gevonden en vandaag was haar eerste werkdag, en ze was van plan om daar elke minuut van te genieten. Nog geen maand nadat ze was afgestudeerd in de bibliotheekwetenschappen aan Drexel University was ze op weg naar de allermooiste bibliotheek van het land.

Regina staaarde omhoog naar het Beaux-Artsgebouw, een verbluffend staaltje architectuur opgetrokken uit witte kalksteen en marmer. Als er ergens ter wereld een volmaaktere plek was dan de New York Public Library kon Regina zich niet indenken hoe die eruit zou moeten zien.

‘Kun je je ogen niet van de tweeling afhouden?’ vroeg een oude dame aan haar. De vrouw had zulk wit haar dat het bijna roze leek, en ze droeg een zachtblauw mantelpak met glimmende gouden knoopjes. Ze hield een met bergkristallen versierde hondenriem vast, met aan het eind daarvan een klein wit keffertje.

‘Pardon?’ vroeg Regina.

‘De leeuwen,’ zei de vrouw ter verduidelijking.

O, de leeuwen. Aan weerszijden van de brede stenen trap die naar de bibliotheek leidde stond een witmarmeren beeld van een leeuw. De dieren zagen er vorstelijk uit op hun stenen pilaren, alsof ze waakten over de kennis binnen in het gebouw.

‘Ze zijn inderdaad heel mooi, die leeuwen,’ zei Regina. Haar huisgenootje had haar gewaarschuwd dat ze niet iedereen die haar op straat

aansprak hoefde te antwoorden. Maar Regina kwam uit de provincie, dus zulke onbeleefdheid zat niet in haar.

‘Patience en Fortitude,’ zei de vrouw. ‘Zo heten ze.’

‘Echt waar?’ zei Regina. ‘Dat wist ik helemaal niet.’

‘Patience en Fortitude,’ herhaalde de vrouw, en ze liep weg.

Regina wist niet hoe ze haar nieuwe baas, Sloan Caldwell, duidelijk moest maken dat een rondleiding overbodig was omdat ze hier al kwam sinds haar jeugd. Maar Sloan, een lange, onverstoorbare, chique blondine, had haar tijdens de sollicitatiegesprekken al geïntimideerd, en nu ze de baan had was dat alleen nog maar erger.

‘Hoef je ondertussen geen aantekeningen te maken?’ vroeg Sloan.

Regina deed haar tas open en zocht nerveus naar pen en papier. Ze liep achter Sloan aan door de witte marmeren gang met het Frans-Romaanse ontwerp dat haar altijd deed denken aan de foto’s van prachtige Europese gebouwen. Regina’s vader had haar al vaak uitgelegd dat het geen zin had om het hoofdgebouw van de New York Public Library met wat dan ook te vergelijken; als architectonisch project was het een unicum.

‘Dit is de Public Catalog Room,’ zei Sloan.

De grootse zaal, die officieel de Bill Blass Public Catalog Room heette, was omzoomd met lage, donkere houten tafels waarop de kenmerkende leeslampen met donkerbronzen lampenkappen stonden. De computers staken vreemd af tegen een ruimte die verder de sfeer uitademde van het begin van de twintigste eeuw. ‘Met deze computers kun je niet op internet,’ zei Sloan, duidelijk verveeld door de riedel die ze ongetwijfeld al talloze keren had afgedraaid. ‘Ze kunnen alleen door bezoekers worden gebruikt om de boeken op te zoeken die ze nodig hebben en om te zien of ze al zijn uitgeleend, en zo.’

Uiteraard kon Regina met dit systeem beter uit de voeten dan met wat dan ook in haar leven. (Als Regina ergens van hield, was het wel een goed systeem. Er was niets waar ze meer naar snakte dan naar orde.) Als de bezoeker zijn boek had opgezocht, noteerde hij de titel en cijfercode op een stukje papier met een van de kleine potloodjes die in de bekertjes aan beide uiteinden van de tafels stonden. Regina vond het een troostrijke gedachte dat in het tijdperk van sms en e-mail de

New York Public Library de enige plek was waar mensen nog steeds een potlood op papier moesten zetten.

Sloan liep door. Haar hoge hakken in klassieke broguestijl tikten op de marmeren vloer. Ze droeg haar steile haar in een keurige lage staart, en ging van top tot teen gekleed in Ralph Lauren. Net als haar huisgenote had gedaan, nam Sloan Caldwell Regina van top tot teen op en kon haar oordeel nauwelijks verhullen: fout, fout, he-le-maal fout. Regina vroeg zich af of er in Manhattan soms een geheime dresscode was die iedereen kende, behalve zij. Sinds ze naar de stad was verhuisd, voelde ze zich net zo'n buitenaards wezen uit *Invasion of the Body Snatchers*: je zou bijna denken dat ze hier thuishoorde, maar als je beter keek zag je dat er iets niet klopte.

‘Dan zijn we nu aangekomen bij het hart van de bibliotheek, de Main Reading Room.’

Regina's vader moest vaak voor zaken naar New York en dan nam hij Regina mee. Ze reisden samen met de trein, een ritueel van hen tweetjes waar een lunch bij Serendipity en een bezoek aan de New York Public Library op Fifth Avenue bij hoorde. Tot op de dag van vandaag bracht de enigszins bedompte lucht van de leeszaal de herinneringen aan haar vader zo snel en zo scherp boven dat het altijd even duurde voor ze daarvan bekomen was.

Regina bleef staan om de inscriptie boven de deur te lezen. Het was een protest uit 1644 tegen de censuur op Miltons 'Areopagitica': *A good Booke is the precious lifeblood of a master spirit, imbalm'd and treasure'd up on purpose to a life beyond life.**

De zaal was adembenemend groot. Hij was dik vijftien meter hoog – bijna zo hoog als een herenhuis – vierentwintig meter breed en negentig meter lang; zo lang als een heel huizenblok. Het zonlicht stroomde binnen door de gigantische boogramen. En dan dat plafond! Lucht en wolken geschilderd door Yohannes Aynalem, omgeven door houtsnijwerk en gouden engeltjes, dolfinen en krullen. Maar wat ze het mooist aan de ruimte vond waren de kroonluchters: vier lagen koper en donker hout, met satermaskers tussen de lampen.

---

* Een goed boek is het kostbare levensbloed van een meesterlijke geest, gebalsemd en gekoesterd voor een leven na het leven. (vert.)

Sloan bleef voor de balie voor in de ruimte staan. Het was niet zo-
maar een balie: het druk bewerkte donkere houten gevaarte besloeg
de halve lengte van de zaal en was in feite het zenuwcentrum van de
bibliotheek. Hij was onderverdeeld in elf individuele balies met ronde
ramen ervoor, die van elkaar werden gescheiden door Dorische zuilen.

Sloan leunde tegen een van die balies. ‘Dit is het dan: je nieuwe
thuis,’ zei ze.

Regina begreep haar niet. ‘Ga ik dan achter de balie werken?’

‘Ja,’ zei Sloan.

‘Maar... ik ben afgestudeerd in Archiefbeheer.’

Sloan bekeek haar kritisch, met een perfect gemanicuurde hand op
haar heup. ‘Haal je vooral niets in je hoofd. Je bent slim, maar dat waren
alle andere kandidaten voor deze baan ook. Je kunt je opwerken, zoals
iedereen. Trouwens, wat archiefbeheer betreft heeft de bibliotheek al
genoeg aan Margaret. Ken je Margaret? Ze is zelf ook rijp voor een
archief. Volgens mij werkt ze hier al sinds de eerste steen werd gelegd.’

De moed zonk Regina in de schoenen. Het werk achter de balie was
bepaald niet uitdagend. Het enige wat ze moest doen was zitten, de
ingevulde strookjes papier in ontvangst nemen, het verzoek invoeren
in de computer en vervolgens wachten tot iemand de boeken uit een
van de vele zalen op een van de verdiepingen had gehaald. Vervolgens
moest Regina die boeken overhandigen aan de bezoeker, die aan een
tafel met een nummertje had zitten wachten.

Regina probeerde niet in paniek te raken. Je moest toch ergens be-
ginnen, hield ze zichzelf voor. En het kon erger: voor hetzelfde geld
moest ze achter de inleverbalie zitten.

Ze was hier, en daar ging het om: dat ze eindelijk als bibliothecaresse
aan de slag kon. Ze zou bewijzen dat ze die titel waard was.

2

Regina nam haar boterhammen mee naar buiten en ging boven aan de trap van de bibliotheek zitten. Ze maakte haar thermosfles met melk open en keek uit over Fifth Avenue.

‘Ben jij de nieuwe bibliothecaresse?’ vroeg een oudere vrouw, die op weg naar beneden was.

‘Ja, ik ben Regina,’ zei ze, met haar hand voor haar volle mond.

‘Welkom. Ik ben Margaret Saddle.’

Het was gênant om er zo bij te zitten terwijl de vrouw boven haar uittorende, en dus stond Regina op en klopte haar katoenen plooirok af. ‘O, ja... U werkt in de archieven, toch?’

Ze knikte. ‘Al vijftig jaar.’

‘Wauw. Dat is... indrukwekkend.’

Margaret had een witte boblijn en lichtblauwe ogen. Ze poederde haar wangen, maar droeg verder geen make-up. Ze had een lange parelketting om haar hals, en als Regina moest gokken, zou ze zeggen dat het echte parels waren.

De vrouw staarde achterom naar het gebouw. ‘Dit is een plek waar men graag zijn hele professionele leven aan wijdt,’ zei ze. ‘Hoewel het bergafwaarts gaat sinds we Brooke Astor zijn kwijtgeraakt. Nou ja, leuk je te ontmoeten. Kom me gerust eens opzoeken op de vierde verdieping. Misschien heb je weleens iets te vragen, en ik vrees dat je baas misschien niet altijd genegen is om je te helpen – áls ze het antwoord al zou weten. Goed... geniet van de zon.’

Regina overwoog tegen de vrouw te zeggen dat ze was afgestudeerd in Archiefbeheer, maar ze wilde niet de indruk wekken dat ze op haar baan uit was. Toch wist ze nu al dat ze haar dagen liever zou doorbrengen met Margaret Saddle dan met Sloan Caldwell.

Margaret schuifelde verder en Regina ging weer op de trap zitten, waarbij ze vergat dat ze haar thermosfles open had laten staan. Ze stootte hem om en de melk droop langzaam over de trap treden, en de zware dop stuiterde weg als een balletje.

Regina schaamde zich dood. Ze wist niet wat ze het eerst moest doen: de zich uitbreidende plas witte vloeistof opruimen of achter de steeds uitbundiger stuiterende dop aan die op weg was naar Fifth Avenue.

Ze zette de thermosfles overeind om een eind te maken aan de melkvloed en ging achter de dop aan. Ze had nog geen twee stappen gezet of ze zag dat de dop met een snelle beweging werd opgeraapt door een lange man met brede schouders.

Hij keek naar haar op met fluweelbruine, donkere ogen. Bijna zwart. Terwijl hij op haar af liep, merkte ze tot haar verbazing dat haar hart begon te bonzen.

‘Is deze van jou?’ Hij hield de dop omhoog met een ingehouden glimlach op zijn belachelijk aantrekkelijke gezicht. Hij had hoge jukbeenderen en een gebeeldhouwde neus, en in zijn kin zat een nauwelijks waarneembaar kuiltje. Zijn haar was glanzend en viel in krullen over de boord van zijn overhemd. Hij was ouder dan zij; misschien een jaar of dertig.

‘Eh, ja... Het spijt me. Dank je wel.’

Hij stond een trede lager dan zij, maar stak toch een stuk boven haar uit. ‘Spijt is niet nodig. Hoewel, nu ik die troep zo zie... misschien toch.’

Ontzet volgde ze zijn blik naar de melkplas. ‘O. Ik zal... Dat ruim ik zo op. Ik zou het nooit zo achterlaten...’

Maar uit zijn grijns kon ze opmaken dat hij een grapje maakte. ‘Kalm aan,’ zei hij en hij gaf haar de dop. Zijn vingers raakten die van haar heel licht aan, en ze kon zijn lichaamswarmte voelen.

Toen liep hij langs haar heen, stapte over de plas en verdween door de zware deur van de bibliotheek.

Regina liep de vijf trappen op naar haar appartement in Bank Street, haar tas zwaar van alle boeken uit de uitleen aan de overkant van het hoofdgebouw, waar ze geen weerstand aan had kunnen bieden.

Het was een klein appartementje, in het allermooiste huizenblok van de allermooiste buurt van de stad. Ze zag het als de plek waar ze was ontsnapt aan alles; niet alleen aan de beperkingen van haar geboortestad, maar ook aan de opdringerige armen van haar claimerige moeder, die haar altijd nodig had. Daar, weggestopt in het oude huis in een buurt waar ooit de groten der Amerikaanse literatuur woonden, zoals Willa Cather, Henry James, Edna St. Vincent Millay en Edgar Allan Poe, was Regina voor het eerst in haar leven echt op zichzelf aangewezen.

De enige smet op deze verder perfecte omgeving van haar pas gevonden vrijheid was haar huisgenootje, Carly. Carly Ronak was een overdreven hippe studente aan de Parson designacademie, die maar in twee dingen geïnteresseerd was: mode en mannen. Ze had vaker een nieuwe man dan een nieuwe spijkerbroek. Het leek wel of ze elke week een andere kerel afwerkte.

Regina had nog nooit een huisgenootje gehad. Tijdens haar studie had haar moeder erop aangedrongen dat ze thuis bleef wonen in plaats van naar de campus van Drexel University in het centrum van Philadelphia te verhuizen – twintig minuten rijden bij hun huis in de buitenwijk vandaan. Nu ze met Carly woonde, realiseerde ze zich dat haar moeder de laatste jaren waarschijnlijk te veel invloed op haar sociale leven had gehad. Als dagelijkse getuige van Carly's wervelende liefdesleven begon Regina zich af te vragen waarom ze zelf nog nooit een stap op dat pad had gezet. Het was deels de schuld van haar moeder; die stond zo negatief tegenover het idee dat Regina met mannen op stap zou gaan dat Regina het niet de moeite vond om het dan maar stiekem te doen. De paar dates die ze had gehad, waren zo teleurstellend verlopen dat ze de leugens tegen of ruzies met haar moeder niet waard waren. Maar inmiddels begon Regina zich af te vragen of ze niet toch iets belangrijks had gemist.

Het duurde een paar weken voor Regina erachter kwam waarom Carly überhaupt een huisgenote wilde. Ze leek een eindeloze hoeveelheid geld te hebben, te oordelen naar de massa's nieuwe kleren die ze kocht. Het huis lag bezaaid met tasjes van Barneys, Alice and Olivia en Scoop. Regina had niet veel verstand van kleren, maar ze wist wel dat dat heel andere winkels waren dan Filene's en Target, waar al haar eigen kleren

vandaan kwamen. En dan had je nog het constante onderhoud dat aan Carly's lange haar vol highlights moest worden gepleegd bij Bumble and Bumble, en de eindeloze reeks etentjes. Regina had Carly nog geen kom cornflakes voor zichzelf zien klaarmaken. Als ze een doodenkele keer in het weekend thuis was, liet ze roerei bezorgen voor het ontbijt.

Het mysterie werd opgelost toen ze wakker werd van Carly en haar nieuwste scharrel, die om twee uur 's nachts in de keuken tekeergingen. Carly berispte de man voor zijn luide gekreun (waarvan Regina een uur daarvoor al wakker was geworden). 'Mijn huisgenootje loopt hier nog een trauma van op,' had Carly gezegd. Waarop de man had geantwoord: 'Ik snap niet waarom je een huisgenootje hebt als jouw vader Mark Ronak is.' Carly had verklaard dat het geen kwestie van geld was; haar ouders hadden erop gestaan dat ze een huisgenootje nam 'voor de veiligheid'. Toen waren ze allebei in de lach geschoten en de man had gezegd: 'Goed dat er iemand is om jou in de gaten te houden. Je zou je anders maar misdragen.'

Uiteraard had Regina de naam Mark Ronak gegoogeld, en was er zo achter gekomen dat Carly's vader de oprichter was van het grootste hiphoplabel van het land. Dat ene kleine detail maakte de kloof tussen Regina en haar huisgenootje nog dieper. Alleen al het idee dat haar ouders naar hiphop zouden luisteren – of zelfs maar popmuziek – was onvoorstelbaar. Regina's vader was in de dertig toen zij werd geboren en overleed acht jaar later. Hij was architect, en de enige muziek waar hij ooit naar luisterde was opera. Regina's moeder was een celliste met een conservatoriumachtergrond, die alleen naar klassieke muziek luisterde en van wie Regina ook alleen naar klassieke muziek mocht luisteren. Alice Finch werkte als gids in het Philadelphia Museum of Art, en wat haar betrof waren de klassieken de enige acceptabele vormen van muziek, schilderkunst en literatuur. In haar huis was geen plaats voor 'pop' in de muziek, voor 'modern' in kunst en voor 'pulp' in fictie.

'Hoe was je eerste dag?' vroeg Carly terwijl ze opkeek van haar tijdschrift, een exemplaar van *W*. Ze zat in kleermakerszit op de bank en droeg een perfect versleten spijkerbroek met wijde pijpen en een kort kasjmieren truitje. Haar blonde haar had ze rommelig opgestoken. 'Waren de andere bibliotheekkindjes lief voor je?' De kamer rook naar haar Chanel Allure.

‘Het was leuk, dank je,’ zei Regina. Ze liet haar zware tas op de grond vallen en liep naar de keuken om een colaatje te halen. Ze wist nooit of Carly oprecht geïnteresseerd was of dat ze alleen dingen vroeg uit een automatisme, omdat er verder niemand anders was om mee te praten. Regina wist dat Carly niet begreep dat je droom in vervulling kon gaan als je ‘boeken op planken mocht zetten’, zoals zij het noemde. Toch was het zo. Al sinds haar zesde, toen haar vader haar elke zaterdag meenam naar de bibliotheek – niet eens die in New York, gewoon hun eigen kleine bibliotheek in Gladwynne, Pennsylvania – wist Regina dat ze daar thuishoorde. Ze had nooit een fase gekend waarin ze juf wilde worden, of dierenarts, of ballerina. Regina wilde bibliothecaresse worden, en anders niet. Ze wilde omgeven zijn door de geur van boeken, verantwoordelijk zijn voor eindeloze netjes ingerichte boekenplanken, en voor het nauwkeurig catalogiseren en mensen helpen om de volgende geweldige roman te ontdekken die ze zouden lezen, of het boek dat hen zou helpen bij het onderzoek voor hun proefschrift of het oplossen van een intellectueel raadsel. Dat wist ze al sinds ze klein was, en dat doel had ze altijd voor ogen gehouden.

Nu was die droom uitgekomen, al leek hij nog zo klein en belachelijk voor iemand als Carly Ronak, die haar hele leven lang had gedroomd de volgende grote Amerikaanse modeontwerpster te worden na Tory Burch.

‘Fijn,’ zei Carly. ‘Zeg, er komt vanavond iemand langs. Ik hoop dat je geen last van ons hebt.’ Wat ze eigenlijk bedoelde was dat ze hoopte dat Regina het fatsoen zou hebben om in haar slaapkamer te blijven, zodat zij geen last van háár zouden hebben.

‘Maak je over mij maar geen zorgen. Ik heb heel veel leeswerk.’

‘O, en je moeder heeft gebeld. Twee keer,’ zei Carly, en ze gaf Regina een paarse Post-it met een boodschap in een onleesbaar handschrift.

In een poging om kosten te besparen voor de verhuizing naar New York had Regina haar mobiele telefoon de deur uit gedaan. Als prettige bijkomstigheid kon haar moeder haar nu niet meer vierentwintig uur per dag bellen. Helaas was iedereen in Regina’s leven met een vaste telefoonverbinding nu de klos.

Regina verkreukelde het papiertje en stopte het in haar zak.

Regina werd wakker van het geluid van een inbreker. Althans, zo klonk het. Toen drong het tot haar door dat het het hoofdeinde van Carly's bed was dat tegen haar muur bonkte. Dit ging gepaard met gekreun en Carly's ongetwijfeld overbodige uitroep: 'Neuk me!'

Nog meer gekreun en dit keer een mannenstem. Het geluid van het rammende hoofdeinde klonk nu harder en sneller, en de teneur van hun stemmen had meer weg van geweld dan van genot. En toen viel het stil.

Regina merkte dat ze een beetje buiten adem was. Ze wist niet of het kwam doordat ze was wakker geschrokken of door de aard van de geluiden die ze hoorde. Het was storend, maar het wond haar ook op, en dat vond ze irriterender dan het feit dat het liefdesleven van haar huisgenootje haar letterlijk uit haar slaap hield.

Ze wist dat ze flink achterliep op dit gebied; de meeste mensen vonden het ondenkbaar dat je op haar leeftijd nog maagd was. Maar het was nu eenmaal de realiteit – een realiteit waar ze zich nooit druk over had gemaakt, totdat ze naar New York verhuisde en het tot haar doordrong dat ze behoorlijk wat had in te halen.

Niet dat het haar bedóeling was geweest om nooit seks te hebben. Ze had geen gelofte van kuisheid afgelegd, of zo. De gelegenheid had zich gewoon nooit voorgedaan. Haar vriendinnen thuis zeiden dat ze geen idee had, dat de jongens altijd naar haar keken en dat ze haar zeker zouden versieren als zij eens de moeite zou nemen om eropuit te gaan. 'Je bent altijd zo serieus,' zeiden ze. Maar ze wilde heus wel lol maken. Ze was zich er alleen pijnlijk van bewust dat een avondje stappen inhield dat ze een avond niet in de boeken kon duiken, en elke verliefdheid hield haar af van wat er werkelijk toe deed: haar studie. Hard werken. Haar toekomst.

Focus. Dat was haar moeders mantra. Ze was er als de kippen bij om Regina duidelijk te maken dat jongens een verkeerd soort afleiding boden: 'Als je nu echt wilt dat je toekomst volledig ontspoot...' Dat was haar immers overkomen, waarschuwde Regina's moeder ernstig. Regina had het verhaal al honderd keer gehoord, maar iedere keer vertelde haar moeder weer hoe zij 'haar droom had opgegeven' om de architectuurstudie van Regina's vader te bekostigen en hoe zwaar ze het die eerste tijd hadden gehad, en dat ze toen óók nog zwanger werd van

Regina. ‘En toen ging je vader dood, en moest ik het maar uitzoeken. Niemand denkt na over die worstcasescenario’s, Regina. De enige op wie je echt kunt vertrouwen ben je zelf.’

Regina keek op de klok. Het was twee uur. Nog vijf uur voordat haar wekker ging.

Gelach, en nog meer gekreun.

Regina rolde op haar rug en probeerde wanhopig om weer in slaap te komen. Haar nachtpon, een goedkoop grijs katoenen geval, had zich om haar middel gedraaid. Ze trok hem recht, maar liet hem boven haar heupen rusten. Ze streelde haar buik in een poging te ontspannen en om de slaap weer te vatten. En toen zakte haar hand, alsof hij een eigen wil had, naar de rand van haar onderbroek.

Ze bleef stil liggen. Geen geluid uit de andere kamer.

Regina liet haar hand in haar onderbroek glijden. Haar vingers voelden voorzichtig tussen haar benen. De gedachte aan de man die maar een paar centimeter bij haar vandaan was, aan de andere kant van de muur, wond haar op en leidde haar af. Het was heel lang geleden sinds ze voor het laatst door een jongen was aangeraakt, en het handjevol ervaringen dat ze had gehad, vond ze rommelig en niet bepaald heuglijk. Inmiddels kon ze zich niet voorstellen dat de hand van een ander dit geheime en gevoelige plekje zou onderzoeken, haar zou strelen tot ze nat werd, en dan bij haar naar binnen zou gaan en op en neer zou bewegen, precies op de goede manier, tot dat moment van ongelofelijke bevrijding. Ze bewoog haar hand snel; de wanden van haar vagina pulseerden tegen haar vinger en haar heupen bewogen mee. Ze voelde die vertrouwde stoot genot door zich heen stromen en bleef toen stil liggen op haar gekreukte dekbed. Haar hart bonsde.

Hoe zou het zijn als er iemand bij haar lag tijdens zo’n climax? Ze begon zich af te vragen of ze daar ooit achter zou komen.

Lees verder in *Verdiept in jou*

Noot van de auteur

Hoewel de New York Public Library op Fifth Avenue een echte (en indrukwekkende) bibliotheek is, heb ik me enkele vrijheden veroorloofd wat betreft de indeling van het gebouw, de namen van de zalen en de zaalnummers bij het vertellen van dit fictieve verhaal. Iedereen die geïnteresseerd is in de daadwerkelijke gegevens over dit magnifieke gebouw raad ik van harte dit boek van Henry Hope Reed en Francis Morrone aan: *The New York Public Library: The Architecture and Decoration of the Stephen A. Schwarzman Building*.

Eerste druk februari 2013

Oorspronkelijke titel *Bettie Page Presents: The Librarian*

Oorspronkelijke uitgever Pocket Star Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,

Armonk, New York, USA

Copyright © 2012 by Logan Belle

Bettie Page® is a registered trademark of Bettie Page LLC. www.BettiePage.com

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Shutterstock

Auteursfoto omslag © Trevor Laurence

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1406 8

ISBN e-book 978 90 325 1407 5

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.